

Odpłatność aplikacji

Art. 29l. 1. Aplikacja komornicza jest odpłatna.

2. Koszty szkolenia aplikantów komorniczych pokrywane są z wnoszonych przez nich opłat.

3. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Komorniczej, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty rocznej wnoszonej przez aplikantów na pokrycie kosztów szkolenia, mając na względzie konieczność zapewnienia aplikantom odpowiednio wysokiego poziomu kształcenia oraz biorąc pod uwagę, że wysokość tej opłaty nie może być wyższa niż czterokrotność minimalnego wynagrodzenia.

4. Rada izby komorniczej może zwolnić aplikanta komorniczego od obowiązku ponoszenia opłaty rocznej na pokrycie kosztów szkolenia w całości lub w części, a także odroczyć jej płatność lub rozłożyć na raty.

5. W przypadku podjęcia uchwały o zwolnieniu aplikanta komorniczego od ponoszenia opłaty koszty jego szkolenia pokrywane są, proporcjonalnie do zakresu tego zwolnienia, ze środków własnych właściwej izby komorniczej.

1. Zwolnienie aplikanta z obowiązku ponoszenia opłaty rocznej, odroczenie jej płatności lub rozłożenie na raty następuje na uzasadniony wniosek aplikanta. Do wniosku dołącza się zaświadczenia, z których wynika, że aplikant nie może ponieść opłaty bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla aplikanta i jego rodziny.

2. Wiele zagadnień uregulowanych w art. 29a–29l nie należy do materii ustawowej i mogło być przedmiotem rozporządzenia wykonawczego.

3. Zob. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie wysokości opłaty rocznej wnoszonej przez aplikantów komorniczych na pokrycie kosztów szkolenia (Dz.U. Nr 244, poz. 1799).

Czas trwania aplikacji

Art. 30. 1. Aplikacja komornicza trwa 2 lata i ma na celu zapoznanie aplikanta komorniczego z całokształtem pracy komornika.

2. Aplikant komorniczy po upływie roku od dnia rozpoczęcia aplikacji komorniczej może być upoważniony przez komornika do samodzielnego wykonywania określonych czynności egzekucyjnych, do których upoważniony jest asesor komorniczy. Upoważnienie to wymaga formy pisemnej i powinno być okazane stronie na jej żądanie przed przystąpieniem do czynności.

1. Aplikant zapoznaje się z całokształtem pracy komornika, a więc zarówno z postępowaniem egzekucyjnym, jak i z prowadzeniem kancelarii. W okresie aplikacji aplikant powinien poznać stronę praktyczną zawodu komornika i nauczyć się stosowania wiedzy teoretycznej. Okres aplikacji jest sprawdzianem przydatności aplikanta do pracy w charakterze komornika. Dopiero zetknięcie się z praktyką pozwala aplikantowi na samocенę swej przydatności. Praca komornika, w odróżnieniu od innych zawodów prawniczych, wymaga dobrej sprawności fizycznej i psychicznej odporności. Komornik często jest narażony na agresję dłużników oraz niebezpieczne sytuacje.

2. W odróżnieniu od uregulowania przewidzianego w art. 33 ust. 1, komornik może upoważnić aplikanta po upływie roku od rozpoczęcia aplikacji tylko do wykonywania określonych czynności egzekucyjnych. Asesor może zaś prowadzić egzekucję w niektórych sprawach. Komornik nie może powierzyć aplikantowi wykonywania czynności nieegzekucyjnych.

3. Uchwałami nr 102 z dnia 26 czerwca 2001 r. i nr 300/III z dnia 13 września 2006 r. Krajowa Rada Komornicza przyjęła regulamin aplikacji komorniczej wraz z ramowym programem szkolenia aplikantów komorniczych.

4. Zdaniem A. Marciniaka, nie powinno ulegać wątpliwości, że egzamin komorniczy dla aplikantów, którzy rozpoczęli aplikację przed dniem 28 grudnia 2007 r., odbywa się według zasad określonych w dotychczasowym art. 31. Szczegółowe zasady tego egzaminu normuje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 sierpnia 1999 r. w sprawie zakresu egzaminu komorniczego, trybu postępowania komisji egzaminacyjnej i wysokości wynagrodzenia jej członków (Dz.U. Nr 69, poz. 770) (A. Marciniak, *Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji. Komentarz*, wyd. 2, Warszawa 2008, s. 136).

Zawieszenie aplikanta w czynnościach

Art. 30a. 1. Rada izby komorniczej zawiesza w czynnościach aplikanta komorniczego, jeżeli:

- 1) przeciwko aplikantowi komorniczemu jest prowadzone postępowanie o umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe;

2) przy wszczęciu lub w toku postępowania o częściowe bądź całkowite ubezwłasnowolnienie aplikanta komorniczego ustanowiono doradcę tymczasowego.

2. Rada izby komorniczej może zawiesić aplikanta komorniczego w czynnościach, jeżeli:

- 1) wniósł o to sam aplikant z powodu długotrwałej choroby lub z innych ważnych przyczyn;
- 2) przeciwko aplikantowi jest prowadzone postępowanie o nieumyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub nieumyślne przestępstwo skarbowe.

3. Uprawnienie do zawieszenia aplikanta komorniczego w czynnościach, w przypadkach określonych w ust. 1 i 2, przysługuje również prezesowi sądu apelacyjnego, w którego okręgu aplikant komorniczy odbywa aplikację.

4. Zawieszenie aplikanta komorniczego w czynnościach ustaje z dniem:

- 1) prawomocnego zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, chyba że organ, który zawiesił aplikanta komorniczego w czynnościach, uchyli je wcześniej;
- 2) oddalenia lub odrzucenia wniosku o ubezwłasnowolnienie lub umorzenie postępowania lub uchylenia postanowienia o ustanowieniu doradcy tymczasowego;
- 3) złożenia wniosku w tym przedmiocie przez aplikanta komorniczego w przypadku zawieszenia w czynnościach na podstawie ust. 2 pkt 1.

1. Uprawnienie do zawieszania aplikanta w czynnościach ustawa przyznaje radzie izby komorniczej. Co do przesłanek zawieszenia – zob. komentarz do art. 15.

2. Komisja dyscyplinarna może również zawiesić aplikanta komorniczego w czynnościach (art. 78 ust. 1 w zw. z art. 33a ust. 1).

Skreślenie z listy aplikantów

Art. 30b. 1. Rada izby komorniczej skreśla aplikanta komorniczego z listy aplikantów komorniczych, jeżeli aplikant komorniczy:

- 1) zrezygnował z odbywania aplikacji komorniczej;
- 2) został uznany za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków aplikanta komorniczego;
- 3) został prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 4) został ubezwłasnowolniony częściowo bądź całkowicie;

5) rażąco narusza obowiązki aplikanta komorniczego lub w sposób rażąco uchybił godności aplikanta.

2. Rada izby komorniczej może skreślić aplikanta komorniczego z listy aplikantów komorniczych, jeżeli został prawomocnie skazany za nieumyślne przestępstwo lub nieumyślne przestępstwo skarbowe.

3. Skreślenie aplikanta komorniczego z listy aplikantów komorniczych z przyczyn, o których mowa w ust. 1 pkt 5 oraz w ust. 2, następuje po uprzednim wysłuchaniu aplikanta komorniczego, chyba że nie jest to możliwe.

4. Uprawnienie do skreślenia aplikanta komorniczego z listy aplikantów komorniczych, w przypadkach określonych w ust. 1 i 2, przysługuje również prezesowi sądu apelacyjnego, w którego okręgu aplikant komorniczy odbywa aplikację.

1. Uprawnienie do skreślenia z listy aplikantów przysługuje radzie izby komorniczej oraz, z przyczyn określonych w ust. 1 i 2, również prezesowi sądu apelacyjnego. Prezes nie musi wysłuchiwać aplikanta, tak jak powinna to czynić rada izby komorniczej w wypadkach przewidzianych w ust. 3. Chociaż dwa organy mogą skreślić aplikanta z listy, ustawa nie przewiduje zasad ich współdziałania. Wskutek skreślenia aplikanta z listy ustaje stosunek pracy w charakterze aplikanta, jaki go wiązał z komornikiem.

2. Komisja dyscyplinarna może skreślić z listy aplikantów komorniczych na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 4.

3. Ustawa nie przewiduje odwołania od decyzji o skreśleniu aplikanta z listy aplikantów. W literaturze przyjmuje się, w związku z art. 78 Konstytucji ustanawiającym publiczne prawo podmiotowe do zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji oraz zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego (art. 15 k.p.a.), że w sprawach tych służy odwołanie wnoszone na ogólnych zasadach uregulowanych w kodeksie postępowania administracyjnego, odpowiednio do Krajowej Rady Komorniczej i Ministra Sprawiedliwości (A. Marciniak, *Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji. Komentarz*, wyd. 2, Warszawa 2008, s. 139).

Art. 31. 1. Egzamin komorniczy przeprowadzają komisje egzaminacyjne.

2. Do egzaminu komorniczego może przystąpić ten, kto ukończył aplikację komorniczą, a ponadto osoba, o której mowa w art. 10 ust. 5.

3. Egzamin komorniczy polega na sprawdzeniu przygotowania osoby przystępującej do egzaminu komorniczego, zwanej dalej

„zdającym”, do samodzielnego i należytego wykonywania zawodu komornika.

4. Egzamin komorniczy składa się z części pisemnej i ustnej.

5. Egzamin komorniczy jest przeprowadzany raz w roku w terminie wyznaczonym przez Ministra Sprawiedliwości, nie później niż do dnia 30 czerwca. Części pisemna i ustna rozpoczynają się równocześnie w tych samych dniach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis art. 29c ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 31a. 1. W terminie do dnia 31 marca każdego roku Minister Sprawiedliwości zamieszcza w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim oraz w Biuletynie Informacji Publicznej ogłoszenie o egzaminie komorniczym, w którym wskazuje:

- 1) termin przeprowadzenia egzaminu komorniczego;
- 2) termin, do którego należy złożyć wnioski o dopuszczenie do egzaminu komorniczego, zwany dalej „wnioskiem”, przypadający nie później niż na 50 dzień przed dniem rozpoczęcia egzaminu komorniczego;
- 3) siedziby i adresy komisji egzaminacyjnych, do których należy składać wnioski;
- 4) wysokość opłaty egzaminacyjnej oraz numer rachunku bankowego Ministerstwa Sprawiedliwości, na który należy dokonać wpłaty.

2. Przepisy art. 29d ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

3. Rada izby komorniczej przekazuje każdego roku właściwej terytorialnie komisji egzaminacyjnej, nie później niż do dnia 30 kwietnia, listę osób, które ukończyły aplikację komorniczą.

1. Minister Sprawiedliwości na podstawie art. 31 ust. 5 oraz art. 31a ust. 1 wyznacza termin egzaminu komorniczego dla osób, o których mowa w art. 10 ust. 5.

2. Wniosek o dopuszczenie do egzaminu komorniczego, którego wzór stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie określenia wzoru zgłoszenia o przystąpieniu do egzaminu konkursowego na aplikację komorniczą oraz wniosku o dopuszczenie do egzaminu komorniczego (Dz.U. Nr 244, poz. 1801), składa się w siedzibie właściwej komisji egzaminacyjnej, które mieszczą się w siedzibach rad izb komorniczych w:

- a) Krakowie, ul. Francesco Nullo 8/3, kod 31-543, obejmującej obszar właściwości izb komorniczych w Krakowie, Katowicach oraz w Rzeszowie,

- b) Poznaniu, ul. Głęboka 4, kod 61-553, obejmującej obszar właściwości izb komorniczych w Poznaniu, we Wrocławiu, w Gdańsku oraz w Szczecinie,
- c) Warszawie, Al. Jerozolimskie 133/62, kod 02-304, obejmującej obszar właściwości izb komorniczych w Warszawie, Łodzi, Lublinie oraz w Białymstoku.

3. Do wniosku o dopuszczenie do egzaminu komorniczego dołącza się dwa odpisy wypełnionych formularzy wniosku o dopuszczenie do egzaminu komorniczego, odpis aktu urodzenia, życiorys, zaświadczenie o stanie zdrowia na podstawie art. 10 ust. 2 (zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) – o zdolności do pełnienia obowiązków komornika sądowego, dokumenty potwierdzające ukończenie wyższych studiów prawniczych w Polsce i uzyskania tytułu magistra lub zagranicznych studiów prawniczych uznanych w Polsce, dokumenty potwierdzające pracę, o której mowa w art. 10 ust. 5, zaświadczenie o niekaralności, potwierdzenie uiszczenia opłaty egzaminacyjnej, dwa zdjęcia (por. www.ms.gov.pl/ogloszenia.php).

Art. 31b. 1. Opłata egzaminacyjna za udział w egzaminie komorniczym stanowi dochód budżetu państwa. Zdający uiszcza ją na rachunek bankowy Ministerstwa Sprawiedliwości.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, wynosi połowę równowartości minimalnego wynagrodzenia.

Według art. 12 ust. 1 ustawy nowelizującej z dnia 24 maja 2007 r., do aplikacji komorniczej rozpoczętej przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, a więc również dotyczące egzaminu komorniczego kończącego aplikację. Do takiej aplikacji nie ma więc zastosowania art. 31b ustawy, który postanawia, że opłata egzaminacyjna za udział w egzaminie komorniczym stanowi dochód budżetu państwa, a zdający uiszcza ją na rachunek bankowy Ministerstwa Sprawiedliwości, lecz przepis art. 31 ust. 3 ustawy w poprzednim brzmieniu, według którego koszty przeprowadzenia egzaminu komorniczego ponosi Krajowa Rada Komornicza i egzaminowany. Opłaty za przystąpienie do egzaminu komorniczego ponoszone przez aplikantów, którzy rozpoczęli aplikację pod rządą dotychczas obowiązujących przepisów, nie stanowią dochodu budżetu państwa.

Art. 31c. 1. Część pisemna egzaminu komorniczego polega na opracowaniu przez zdającego dwóch tematów dotyczących czynności wchodzących w zakres ustawowych zadań komorników.

2. Podczas części pisemnej zdający może korzystać z tekstów aktów prawnych i komentarzy oraz z orzecznictwa. W czasie egzaminu zdający nie może posiadać przy sobie urządzeń służących do przekazu lub odbioru informacji.

3. Część pisemna egzaminu komorniczego odbywa się w obecności co najmniej trzech członków komisji egzaminacyjnej.

Art. 31d. 1. Oceny każdego tematu z części pisemnej egzaminu komorniczego dokonuje się przy zastosowaniu skali od 0 do 20 punktów. Oceny tej dokonują, niezależnie od siebie, dwaj członkowie komisji egzaminacyjnej. Każdy z nich wystawia na piśmie ocenę łączną, wskazując liczbę punktów uzyskanych przez zdającego, wraz z uzasadnieniem. Liczba punktów uzyskanych przez zdającego z egzaminu pisemnego jest średnią ocen wystawionych przez członków komisji egzaminacyjnej za poszczególne tematy.

2. Pozytywną ocenę z części pisemnej egzaminu komorniczego otrzymuje zdający, który uzyskał co najmniej 30 punktów.

Art. 31e. 1. Do części ustnej egzaminu komorniczego dopuszczeni zostają tylko zdający, którzy uzyskali pozytywną ocenę z części pisemnej egzaminu.

2. W części ustnej egzaminu komorniczego zdający odpowiada na losowo wybrany przez siebie zestaw 8 pytań. Każda odpowiedź oceniana jest osobno przez członków komisji egzaminacyjnej przy zastosowaniu skali od 0 do 5 punktów. Zdający może uzyskać maksymalnie 40 punktów.

3. Liczba punktów uzyskanych przez zdającego z części ustnej egzaminu komorniczego stanowi sumę średnich arytmetycznych liczby punktów przyznanych zdającemu za poszczególne pytania przez każdego z członków komisji egzaminacyjnej.

Art. 31f. Pozytywny wynik z egzaminu komorniczego otrzymuje zdający, który uzyskał łącznie z części pisemnej i ustnej co najmniej 60 punktów.

Art. 31g. 1. Z przebiegu egzaminu komorniczego niezwłocznie sporządza się protokół. Protokół podpisują tylko ci członkowie komisji egzaminacyjnej, którzy brali udział w przeprowadzeniu egzaminu.

2. W terminie 7 dni od dnia sporządzenia protokołu przewodniczący komisji egzaminacyjnej doręcza odpisy protokołu Ministrowi Sprawiedliwości oraz Krajowej Radzie Komorniczej.

Art. 31h. 1. Niezwłocznie po przeprowadzeniu egzaminu komorniczego komisja egzaminacyjna, w drodze uchwały, ustala wyniki uzyskane przez zdających, wskazując liczbę punktów uzyskanych za całość egzaminu oraz za jego poszczególne części. Odpisy uchwały przewodniczący komisji egzaminacyjnej doręcza zdającym, Krajowej Radzie Komorniczej oraz Ministrowi Sprawiedliwości.

2. Od uchwały, o której mowa w ust. 1, zdającemu przysługuje, w części dotyczącej uzyskanego przez niego wyniku, odwołanie do Ministra Sprawiedliwości w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

3. Na podstawie uchwał komisji egzaminacyjnych Minister Sprawiedliwości publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej listę osób, które uzyskały pozytywny wynik z egzaminu komorniczego.

Art. 31i. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Komorniczej:

- 1) wzór zgłoszenia i wniosku, mając na względzie konieczność wykazania ustawowych wymagań niezbędnych do przystąpienia do egzaminów konkursowego i komorniczego;
- 2) tryb i sposób powoływania i działania komisji egzaminacyjnych oraz przeprowadzania egzaminów konkursowego i komorniczego, mając na względzie konieczność zapewnienia odpowiedniej sprawności działania komisji egzaminacyjnych oraz zapewnienia bezstronności i jednolitego poziomu oceny wiedzy kandydatów oraz zdających;
- 3) tryb i sposób działania zespołu egzaminacyjnego, zgłaszania propozycji pytań przez Krajową Radę Komorniczą i rady izb komorniczych oraz przygotowywania pytań na egzaminy konkursowy i komorniczy, mając na względzie potrzebę obiektywnego sprawdzenia poziomu wiedzy osób egzaminowanych oraz konieczność zabezpieczenia pytań przed nieuprawnionym wglądem;
- 4) organizację i przebieg aplikacji komorniczej, mając na względzie konieczność zapewnienia odpowiednio wysokiego poziomu szkolenia aplikantów oraz właściwego przygotowania do zawodu komornika;
- 5) wysokość wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnej i zespołu egzaminacyjnego, należnego za udział w ich pracach, okresy, za które wynagrodzenie przysługuje, mając na względzie, że miesięczne wynagrodzenie z tego tytułu nie powinno przekraczać wysokości miesięcznego wynagrodzenia sędziego sądu okręgowego w pierwszej stawce awansowej.

Zob. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie określenia trybu i sposobu działania zespołu egzaminacyjnego, zgłaszania propozycji pytań przez Krajową Radę Komorniczą i rady izb komorniczych oraz przygotowywania pytań na egzaminy konkursowy i komorniczy (Dz.U. Nr 244, poz. 1800); rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie określenia wzoru zgłoszenia o przystąpieniu do egzaminu konkursowego na aplikację komorniczą oraz wniosku o dopuszczenie do egzaminu komorniczego (Dz.U. Nr 244, poz. 1801); rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie trybu i sposobu powoływania i działania komisji egzaminacyjnych oraz przeprowadzania egzaminów konkursowego i komorniczego (Dz.U. Nr 244, poz. 1802) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2007 r. w sprawie organizacji i przebiegu aplikacji komorniczej (Dz.U. Nr 244, poz. 1804).

Wymagania od kandydata na asesora – powoływanie asesora – zatrudnianie asesora

Art. 32. 1. Na stanowisko asesora komorniczego może zostać powołana osoba odpowiadająca wymogom:

1) określonym w art. 10 ust. 1 pkt 1–9, lub
2) z art. 10 ust. 1 pkt 1–7, która w okresie nie dłuższym niż 8 lat przed złożeniem wniosku o powołanie na stanowisko asesora komorniczego pracowała co najmniej 5 lat na stanowisku referendarza sądowego.

2. Kandydat na asesora komorniczego przedkłada zaświadczenie o niekaralności oraz oświadczenie, że nie jest prowadzone przeciwko niemu postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe.

3. Asesora komorniczego powołuje prezes właściwego sądu apelacyjnego na wniosek osoby zainteresowanej, po zasięgnięciu opinii rady właściwej izby komorniczej.

4. Właściwa rada izby komorniczej przedstawia opinię, o której mowa w ust. 3, w terminie 21 dni od dnia otrzymania wniosku. W opinii tej wskazuje komornika, który zatrudni asesora komorniczego.

5. Przed powołaniem na stanowisko asesora komorniczego prezes sądu apelacyjnego zwraca się do właściwego organu Policji o nadesłanie informacji o kandydacie. Informacje te uzyskuje się i sporządza na zasadach określonych dla uzyskiwania i sporządza-

nia informacji o kandydacie na stanowisko komornika określonych w art. 11 ust. 1a.

6. Komornik ma obowiązek zatrudnić w okresie 2 lat co najmniej jednego asesora komorniczego. Prezes właściwego sądu apelacyjnego może zwolnić komornika z tego obowiązku po zasięgnięciu opinii prezesa sądu rejonowego i rady właściwej izby komorniczej.

7. Prezes właściwego sądu apelacyjnego albo rada właściwej izby komorniczej może zobowiązać komornika do zatrudnienia wskazanego asesora komorniczego.

8. Prezes sądu apelacyjnego prowadzi wykaz asesorów komorniczych zatrudnionych w obszarze właściwości podległego mu sądu.

1. Zdaniem W. Sanetry (*Stosunek pracy komornika po nowemu*, „Przegląd Sądowy” 1998, nr 2, s. 54), mimo że asesor jest powoływany przez prezesa sądu apelacyjnego, jego stosunek pracy nawiązywany jest na podstawie umowy o pracę, której stroną jest komornik. Powołanie w tym wypadku jest tzw. powołaniem pozornym (w płaszczyźnie pojęć prawa pracy), ponieważ nie rodzi bezpośrednio stosunku pracy, a oznacza jedynie powierzenie pewnej funkcji (inwestytury) w zakresie realizowania imperium (władzy) publicznego, natomiast źródłem stosunku pracy jest umowa o pracę.

2. W uchwale z dnia 30 kwietnia 2003 r. (I KZP 12/03, OSNKW 2003, nr 5–6, poz. 42) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że asesor komorniczy nie jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 pkt 3 k.k., jednakże należy przyjąć, że ma on status funkcjonariusza publicznego w rozumieniu tego przepisu, gdy pełni zlecone mu obowiązki zastępcy komornika na podstawie art. 26 lub prowadzi czynności egzekucyjne zlecone mu przez komornika na podstawie art. 33.

Wątpliwości istniejące wcześniej rozstrzyga art. 26 ust. 3, według którego w zakresie wykonywania czynności, o których mowa w art. 2, asesorowi komorniczemu pełniącemu funkcję zastępcy komornika przysługują prawa i obowiązki komornika.

3. Zdaniem A. Marciniaka, „prezes sądu apelacyjnego albo rada izby komorniczej może zobowiązać komornika do zatrudnienia wskazanego asesora komorniczego. Decyzja w tym przedmiocie może być powodowana w szczególności koniecznością poprawy działalności komornika pod względem szybkości, sprawności i rzetelności postępowania (patrz art. 3 ust. 2 pkt 1) oraz terminowości, rzetelności i skuteczności postępowania

egzekucyjnego (patrz art. 65 ust. 3). Uchybienia w tym zakresie są powodowane często nadmiernym obciążeniem komornika. Do stwierdzenia takich nieprawidłowości dochodzi zazwyczaj w zakresie nadzoru administracyjnego lub samorządowego nad komornikiem, Zatrudnienie asesora komorniczego w takich wypadkach może przyczynić się do poprawy działalności komornika, asesor komorniczy ma bowiem szerokie uprawnienia do zastępowania komornika w jego działalności (patrz art. 33)” (A. Marciniak, *Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji. Komentarz*, wyd. 2, Warszawa 2008, s. 146).

Argumenty przytoczone wyżej przemawiają za poleceniem zatrudnienia jakiegokolwiek asesora, a nie wskazanego według imienia i nazwiska.

4. Na podstawie art. 32 ust. 7 prezes sądu apelacyjnego i rada izby komorniczej nie zobowiązują komornika do zatrudnienia asesora komorniczego w ogóle, lecz do zatrudnienia wskazanego asesora, a więc określonego z imienia i nazwiska. Taki przepis może prowadzić do faworyzowania niektórych asesorów z naruszeniem zasady równego traktowania (art. 32 Konstytucji). Nie wszystkie miejscowości są jednakowo atrakcyjne.

5. Na podstawie uchwały nr 394/III z dnia 5 lipca 2007 r., Krajowa Rada Komornicza zwróciła się do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją:

- a) art. 32 ust. 6 zd. 1 – w zakresie, w jakim nakłada na komornika sądowego obowiązek zatrudnienia w okresie 2 lat co najmniej jednego asesora komorniczego (niezgodność z art. 2 Konstytucji);
- b) art. 32 ust. 7 – w zakresie, w jakim przyznaje prezesowi sądu apelacyjnego uprawnienie do zobowiązania komornika do zatrudnienia wskazanego asesora komorniczego (niezgodność z art. 2 oraz 17 ust. 1).
Zob. komentarz do art. 15.

Zawieszanie asesora komorniczego

Art. 32a. 1. Prezes sądu apelacyjnego zawiesza w czynnościach asesora komorniczego, jeżeli:

- 1) przeciwko asesorowi komorniczemu jest prowadzone postępowanie o umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 2) przy wszczęciu lub w toku postępowania o częściowe bądź całkowite ubezwłasnowolnienie asesora komorniczego ustanowiono doradcę tymczasowego.

2. Prezes sądu apelacyjnego może zawiesić asesora komorniczego w czynnościach, jeżeli:

- 1) wniósł o to sam asesor z powodu długotrwałej choroby lub z innych ważnych przyczyn;
- 2) przeciwko asesorowi prowadzone jest postępowanie o nieumyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub nieumyślne przestępstwo skarbowe.

3. Zawieszenie asesora komorniczego w czynnościach ustaje z dniem:

- 1) prawomocnego zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, chyba że prezes sądu apelacyjnego uchylił je wcześniej;
- 2) oddalenia lub odrzucenia wniosku o ubezwłasnowolnienie lub umorzenie postępowania lub uchylenia postanowienia o ustanowieniu doradcy tymczasowego;
- 3) złożenia wniosku w tym przedmiocie przez asesora komorniczego w przypadku zawieszenia w czynnościach na podstawie określonej w ust. 2 pkt 1.

1. Prawo prezesa sądu apelacyjnego przewidziane w art. 32a ust. 2 pkt 2 idzie zbyt daleko, ponieważ nie jest ograniczone do takich przestępstw, których popełnienie pozostaje w związku z wykonywaniem funkcji asesora komorniczego. Poza tym przepisy art. 32a ust. 1 pkt 1 i art. 32a ust. 2 pkt 2 są niezgodne z zasadą domniemania niewinności (art. 42 ust. 3 Konstytucji).

2. W art. 32a ust. 3 brak określenia, kiedy ustaje zawieszenie asesora w czynnościach w wypadku przewidzianym w art. 32a ust. 2 pkt 2.

Zob. komentarz do art. 15.

Odwoływanie asesora

Art. 32b. 1. Prezes sądu apelacyjnego odwołuje asesora komorniczego z zajmowanego stanowiska, jeżeli asesor komorniczy:

- 1) zrezygnował z pełnienia obowiązków asesora komorniczego;
- 2) z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków asesora komorniczego lub bez uzasadnionej przyczyny odmówił poddania się takiemu badaniu, mimo zalecenia rady właściwej izby komorniczej lub prezesa właściwego sądu okręgowego;
- 3) ukończył 65 rok życia;